

Aznap havazott. Nagy pelyhek takarták el a szürke betonjárdát. A fenyők ágai meghajlottak a fehér takaró alatt. Távol a hegyeken túl farkasok vonyítottak a hidegben, de a városban ezt senki sem hallotta. Csönd volt és fehér szürkesség. Az utcákon alig járt valaki.

Egy csapzott kóborkutya nyüszített az étterem utcai szemetesládája mellett maradékra várva. Néhány diák a végtelenbe nyúló óráik után a kollégiumba igyekezett. Mások munkából mentek hazafelé.

A hó csak hullott.

Kérlelhetetlenül hullott.

Fehér... Hideg... Semmi...

Kosztya lehorgasztott fejjel, vörös szemmel lépett be a kiüresedett, öreg házba. Kátja csilingelő hangja nélkül az komor és kopár volt. A fiatal férfi körbenézett az üres nappaliban. Kátjuska minden holmijának helye tátongó kis úr volt.

Nem maradt itt tőle semmi.

A hideg otthontalanság nehéz magányként ült a fiú mellkasára. A nagy falitükör ezüst vászna visszaadta egy fehér doboz mását. Ez az egy, amit Kátja itt hagyott. A bájos zenedobozt Kosztya adta neki az első évfordulójukra.

Még nincs két hete, hogy a fiú megvette a régi, ám hangulatos kétszintes házat. Néhány doboz még kicsomagolatlanul állt a konyhában.

- Beleszeretett valakibe! – vágta a pulthoz az üres vodkás üveget felzokogva Kosztya. Fejéhez kapott, hátrasimította vállig érő barna haját, majd felgyűrt ujjú fehér ingén kigombolta a felső három gombot, s a csaphoz lépve megmosdott. A hideg vízcseppek végiggördültek fehér arcán, s kissé eláztatták gyűrött ingét. A tiszta víz fagyos érintése kijózanítólag hatott a fiúra. Valamivel higgadtabban odalépett a nagy tükörhöz, és az előtte álló faragott tölgyfa komódról felemelte a hófehér zenedobozt. Kissé habozott, majd mintha ólomból volna az apró fedél, lassan kinyitotta a bájos játékszert, mely kedves dallamot csilingelt, s fekete belsejében apró tükör előtt kis, törékeny, fehér balerina táncolt. Hosszú percekig elmélyedve bámulta a tüneményes előadást, majd az apró fogaskerekek még kattantak párat, aztán megálltak. A kedves dallam elhallgatott, s a balerina is örök pózába meredve állt meg. Kosztya lehajtotta a ládika fedelét, melyre egy hűvös könnycsepp hullott. Nem akarta többé látni a játékszert.

Nehéz léptekkel elindult felfelé a lépcsőn. Bár korábban még nem járt ott, tudta, hogy van egy padlás a tetőtérben. Erre a padlásra akarta száműzni a zenedobozt, Kátja emlékével együtt. Kátjuska csengő nevetése, bongó szavai, kecses törékeny mozgása mind bezárva a kicsi dobozkába...

Lassú, vontatott, nehéz léptek meg-megszakított sorozata haladt a padlás felé. Fokról-fokra egyre feljebb a rozoga deszkalépcsőn. Ahogy kinyitotta a padlásajtót, szemét tompa sötétség éle bántotta. Merev szemekkel nagyokat pislogott az ürességbe, mire szeme megszokta a fény hiányát, és a tárgyak körvonalának szemrevételezéséhez elég volt az apró réseken befolyó néhány vékonyka sugárszál.

Kosztya körbenézett. A zsúfolt tér régi, elfeledett álmok temetőjének tetszett, ideális hely az őt bántó emlék felravatalozására. Körös-körül rozoga, poros bútorok egy nagy tölgy szekrény, felborult háromlábú asztalka, egy ágy szakadt matraca a falnak támasztva, egy ládában kopott gyerekjátékok: fa építőköcskák, törött kerekű kisautók, egy kémény nélküli kis gőzmozdony, apró, csorba, játék teáskészlet. Kosztya lassan lépdelt a romok között, s egyre a kezében lévő

bájos játékot bámulta. Fölpillantott, és a megfelelő helyet kereste vörösben úszó, kék szemével. Hol lenne megfelelő helyen a drága dobozka?

A hó szakadatlan hullott. A délutáni szürkületben kezdték felkapcsolni az utcai lámpákat. A hó csak esett és esett. A tető lécei meg-meg nyekerdültek a hópaplan súlya alatt.

Kosztya ahogy a teret pásztázta, egy háttal álló nagy karosszék előtt emberalakot pillantott meg. Első ijedtében mindenféle szörnyűség villant át gondolatain. Egy betörő, hajléktalan, őrült gyilkos, vagy netalán egy halott? A fiú pár másodperc múlva felocsúdott rémületéből, és megszólította az alakot.

- Hahó! Ki maga? – hangzott Kosztya magabiztosságot színlelő, ám remegően fátyolos hangja. Válasz azonban nem érkezett, az alak még csak meg sem moccan. Kosztya oda akart menni, ahogy azonban előrébb lépett, fejjel pont nekiment a mennyezetről csüngő lámpa lelógó kapcsolójának. A fiú nagyon megörült, és bizakodva kattintotta fel a kicsi kapcsolót, mely egy csillár nélküli, csupasz villanykörte utasított fényadásra. A padlás tárgyai már nem csak alakjukban, hanem színeikben, mintájukban is megmutatták magukat. Kosztya ekkor már látta, hogy az alak nem ember. A székhez lépett és az alakra tapadt szemekkel, gépiesen tette a zenedobozt a karosszék melletti, lapos tetejű, fekete ládára.

- Istenem! – szólt a fiú elbűvölt, mély hangja. – Istenem, de szép!

Kosztya egy bábút bámult. Egy balettáncosnőt formáló marionett babát. Pontos kimunkálása már-már élethűnek tetszett. Kosztya, a szék előtt kissé kitekeredett pózban ülő baba mellé térdelt. A bábu lebiccent fejét tekintetéhez emelte, félresöpörte arcából a puha, poros fekete hajtincset, hogy jobban láthassa a balerina kedves zöld szemeit, melyek révetegen meredtek a semmibe.

– Tökéletes! – mondta immár kitisztult szemmel, s leporolta a balerina egérrágta, lyukacsos tüllszoknyáját, kezeit, vállát és tündéri arcát. Megnézte mozognak-e tagjai, óvatosan emelte fel kezét, még jobban vigyázva hajlította be könyökét, nehogy kárt tegyen a bábuban. Mikor megbizonyosodott róla, hogy minden porcikája rendeltetésszerűen hajlik, gondolt egyet és a nagy karosszékbe ült. Leült a nagy karosszékbe, és felemelte a marionettnek életet adó madzagokat. A zsinórok mindegyike ép és erős volt, biztosítva a játszó Kosztya felemelte a zsinórokat és bizonytalanul próbálgatta a játékot. Eleinte nem volt túl bátor, hisz festő festőként korábban még sohasem próbált ilyesmit. Először csak a fejét és a kezeit emelte meg, majd felbátorodva annak szép mozgásán, egy kis időre lerakta a kötelékeket, hogy felhúzza a zenedobozt és felnyissa a tetejét, mely elkezdte játszani a kedves dallamot. Kosztya felvette a zsinórokat, felállt a székre és felállította az életnagyságú bábút.

Játszott.

A zene dallamára játszott, és a balerina törékeny teste kecsesen mozdult, táncolt. Olyan szépen táncolt, hogy ha valaki látja, összeszorult volna a szíve. Ám ennek a csodának egyedül Kosztya volt szemtanúja és a megteremtője egyben.

A fiú mozgatta a szálakat és a baba táncolt.

Gyönyörűen táncolt.

A látvány Kosztya lelkéig hatolt.

- Ó, bárcsak... - ám a képtelen kívánságot még gondolatban sem merte befejezni. Ahogy a bábút nézte, eszébe jutott Kátya törékeny mozgása, melynek csábítása többé már nem neki szól...

Ekkor az egyik szál beleakadt a mellette lévőbe.

A fiú próbálta szétbogozni a két zsinórt, de minél jobban igyekezett, annál több szál gubancolódott össze. A bábu testét groteszk mozgásra kényszerítette a zsinegek kusza rángása. Kosztya kétségbeesetten kapkodott a szálak után, melyek csombékokban csúsztak ki kezei közül. A baba mindegyre rogyadozott, mígnem a fiatal férfi ujjai közül végleg kiszaladtak a zsinegek, s a balerina kitekeredett teste a földre zuhant. Kosztya a padlódeszkán heverő bábu után bámult, majd magábaroskadva lelépett a székről. Homályos szemmel fordult az ajtó felé, de ekkor neszt hallott maga mögül. Nem figyelve rá elindult a padláslejárát felé, ám a neszezés nem szűnt meg. Hátra nézett s azt látta, hogy a bábu nem hever a földön.

A szék előtt térdel, csodálkozó tekintettel az ujjait nézegeti, és leoldozza magáról a zsinórokat. Ahogy Kosztyára nézett, szerető mosoly ült az arcára, ám a fiú halálfélelemtől ledermedve állt mozdulatlanul. Nem lélegzett, abban a pillanatban talán a szívverése is leállt. A lány kedvesen csillogó szemmel nézett rá, s bizakodva nyújtotta felé a kezét, hogy segítse fel a földről.

Kosztya el akart futni, s már indult is az ajtó felé.

- Várj! Kérlek! Ne hagyj itt egyedül! – szolt a balerina selymes hangja. A fiú megtorpant, s visszanezett. A lány még mindig a kezét nyújtotta. Kosztya habozva megfogta, és felsegítette a lányt.

- Mi vagy te? Ki vagy? –csuklott el a fiú hangja.

- A nevem Ánya. És ne félj, nem vagyok szörny. Elátkoztak, hogy bábuként tengődjek.

- Értem már! Most álmodom, igaz? Nem is vagy valódi.

Ánya megfogta a kezét, átfordult a karja alatt, hogy a fiú megnézhesse. Lássa, hogy él. Kosztya szívét boldogság öntötte el, felkapta és megölelte a kicsi törékeny lányt.

- Mi a neved?

- Kosztya.

- Köszönöm Kosztya! – súgta Ánya a fiú fülébe.

- Ugyan mit? - mosolygott a festő.

- Köszönöm a játékot!

- Csodálatos vagy! - nézte álmodozó szemmel a lány porcelánszínű arcát.

- Milyen évet írunk?

- 2015. decembere van.

- Ötven év...

- Hogyan?

- Jaj, semmi... Csak nagyon régóta vagyok már itt... Menjünk, gyere, mutass meg mindent! Had lássam, mi történt a világban! - fogta meg Ánya a fiú kezét, és a lépcső felé indult, de a festő nem mozdult. Fogta a lány kezét és nem eresztette el.

- Kérlek... Maradj! - szolt halkán Kosztya.

- Hogy? - nézett értetlenül a balerina.

- Nem akarom, hogy elmenj. Ne hagyj el! Nézd, ez a tiéd, csak maradj! - nyújtotta oda a zenedobozt a fiú.

Ánya fogta a ládikát, s szánakozva nézte. Sajnálta a fiút, de menni akart. Úgy érezte megfullad, szabadulni akart a poros padlásról, szabadulni a kötelékektől, mindentől, ami ötven éven keresztül irányította.

- Tartsd meg! - nyomta a nyitott dobozát a fiú kezébe.

- Kérlek! Ne!

- Eressz! - húzódott félre Ánya.

Kosztya összetörve, teljes ürességgel leült a székbe. Üveges szeme a semmit fürkészte. Tagjai élettelenül lógtak.

A zenedoboz bájosan csilingelt az ölében.

A hóesés lassan elállt. Töretlen dermedtségbe fagyott a vidék.
Fehér... Hideg... Semmi...

Ánya haragudott, maga sem tudta miért, bántani akarta. Utálta, hogy hálás neki, utálta, hogy magához láncolja, utálta, hogy a fiú megpróbálta szeretni, és utálta, hogy úgy érzi viszont tudná szeretni. Ezért gyűlölte a legjobban.

Megvető gúnnyal az arcán odalépett a festőhöz és rákötözte a zsinórokat, melyen nem rég még ő maga függött. Gőgösen becsukta a Kosztya ölében lévő zenedoboz tetejét. A szék mögé állt, felemelte a zsinegeket, és játsz... ..És visszajejtette őket a földre.

Ekkor megtört.

Az igazi átok, mellyel önmagát sújtotta végre megtört. A szék elé térdelt, s megsimította Kosztya fehér arcát.

- Bocsáss meg!

Ánya könnyes szemmel megcsókolta a fiút, s az felemelte az előtte térdelő lányt.

A hó olvadni kezdett...

2015.12.09.